

- Húsvét üzenete: Jézus él. Akkor is, ha senki sincs, aki ezt azonnal, fenntartások nélkül, örömmel elhinné.
- Feltámadt, amint megmondta – amikor erről beszélt Jézus (az utolsó vacsorán), a tanítványok nem hallották meg. Az asszonyok, akik itt szerepelnek, ott nem voltak jelen – az angyal emlékeztetője: „előttetek megy Galileába”, a tanítványoknak szól, az asszonyoknak el kellett volna mondaniuk nekik. De a feltámadás ígérete máskor is hangzott (Jézustól, prófétáktól), erre emlékezhetek volna.
- Az asszonyok szerették Jézust – különösen Mária Magdaléna, „akiből hét ördögöt űzött ki”. Sok bűne bocsáttatott meg. De van, amire ez a szeretet sem elég. Látták Jézus halálát és temetését (15,47), így teljesen biztosak voltak abban, hogy Jézus halott – nem hittek az ígéreteiben, a látottakat hitték el. „Halálhívők” voltak, azt hitték, Jézus halálával neki és az Ő ügyének is vége.
- „Ki hengeríti el a követ?” – miben bíztak? „Mi megtettük a kötelességünket, az Úr pedig majd segít.” Lehet így gondolkodni, ha Isten bízott meg minket valamivel, ami erőnkön felül van: engedelmesek vagyunk, azt Ő megáldhatja. De most más a helyzet: Isten nem mondta, hogy kenjék meg Jézus testét. (Előre megkenték: Jn 12,7; Mk 14,8) De most Isten cselekszik egyedül, mást, mint amit az ember akar tenni (pl. kötelességtudatból).
- Az angyal szava: emlékeztetés az ígéretekre. Jézus megmondta, hogy fel fog támadni – higgyük el! Megmondta a tanítványoknak, hogy „előttetek megy Galileába” – adjuk tovább! Nekünk megígérte, hogy „én veletek vagyok minden napon” – higgyünk benne! Hallottuk, hogy „meghalt bűneinkért és feltámasztatott megigazulásunkért” – adjuk tovább!
- Az asszonyok, bár azt hallották, hogy „ne féljete, mondjátok el”, féltek és nem szóltak senkinek. Mária Magdaléna találkozik a feltámadott Úrral, ezután ő beszél róla a többi asszonynak. „Nem hittek”, és eleinte a tanítványok sem. Nekik is (nemcsak Tamásnak) látniuk kellett Jézust, hogy higgyenek. De Jézus nem jelent meg láthatóan mindenkinek. „Legutoljára... nekem is megjelent” (1Kor 15,8), utána másnak már nem. „Senkit nem ismerünk test szerint”; „a hit hallásból van”. „Boldogok, akik nem látnak és hisznek.”
- A feltámadásról való bizonyágtétel célja. Jn 20,31: „higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és ezt hívén, életetek legyen az Ő nevében”. Arról kell bizonyóságot tennem, hogy Jézus feltámadt, él. Hogyan? Úgy, hogy „életem van az Ő nevében”: hogy benne élek, nem a bűn, nem a dolgokhoz való ragaszkodás, aggodalmaskodás, szerzési vágy határoz meg. Hogy nem én akarok első lenni, hanem Jézust akarom elsővé tenni a magam számára, és azt akarom, hogy mások is így éljenek. Hogy szeretem az ellenséget – ahogyan Jézus is szerette, és ahogy a világ képtelen rá (nem is akarja, nem is tudja, mi az). Hogy vállalom, hogy a feltámadott Krisztust követem, és felveszem a keresztemet, elviselem a támadásokat, és imádkozom azokért, akik támadnak. – Miért? Hogy mások is higgyenek és életük legyen az Ő nevében – mert egyedül az az örök élet.